

**Συναξάρι του ἁγίου νεομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ ἐξ Ἀττάλειας,
τοῦ Θαλασσινοῦ, + 25 Ἰουνίου.**

Ο Ἅγιος προερχόταν ἀπὸ τουρκόφωνους ευλαβεῖς Χριστιανούς γονεῖς τῆς περιοχῆς τῆς Ἀττάλειας, που εἶχαν και ιδιόκτητη ἐκκλησία πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Κάποια μέρα ἐνῶ ἐπαίξε με ἄλλα παιδιὰ τον ἄρπαξε ο ἀγὰς τῆς περιοχῆς, τον πήρε σπίτι του και σαν μικρὸ παιδί που ἦταν κατάφερε να τον ἐξισλαμίσει. Για να τον κρατήσει μάλιστα κοντά του τον πάντρεψε ἀργότερα με την κόρη του. Οι γονεῖς του ἀγνοώντας τα συμβάντα θρηνοῦσαν την ἀπώλειά του και ὅταν τέλος ἔμαθαν τὴ φρικτὴ εἶδηση οἰύρονταν και ζητούσαν τρόπο να τον δουν ἔστω και ἀπὸ μακριά. Μη μπορώντας να τον πλησιάσουν παρεκάλεσαν κάποια γνωστὴ τους χριστιανὴ γυναίκα, ονόματι Μαρία, ἡ ὁποία ἦταν υπηρέτρια στο σπίτι του ἀγὰ, να θυμίσει στον νέο την καταγωγὴ του. Με φόβο λοιπὸν ἡ Μαρία τόλμησε να μιλήσει στον Γεώργιο για τους γονεῖς του, την καταγωγὴ του και τὴ θρησκεία του. Πράγματι ο λόγος τῆς εἶχε ἀποτέλεσμα, καρποφόρησε ἀμέσως στην καρδιά του και ἠθέλε να φύγει ἀλλὰ πῶς; Μηχανεύτηκαν τὸ ἐξῆς, να προφασιστοῦν ὅτι ο μεν ἕνας θα πηγαινε για προσκύνημα στη Μέκκα, ἡ δε ἄλλη στα Ἱεροσόλυμα. Πράγματι συναντήθηκαν στα Ἱεροσόλυμα και προσκύνησαν με χαρὰ και εὐλάβεια τους Ἁγίους Τόπους. Ἡ Μαρία ἐγινε ἡ πνευματικὴ του μητέρα. Στη Μονὴ του Ἁγίου Σάββα ἐξομολογήθηκε ο Γεώργιος και ἐπανεντάχθηκε στην Ἐκκλησία. Λούστηκε στον Ἰορδάνη και ἀξιώθηκε των Ἀχράντων μυστηρίων. Στην Ἱερουσαλήμ ἐμεινε δύο χρόνια παρακαλώντας συνεχῶς τον Θεὸ για τελεία συγχώρεση. Ἀργότερα ἐγκαταστάθηκαν στην Κρήνη τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου ο Γεώργιος ἐπαγγελόταν τον καφεπώλη και ἐκεῖ και νυμφεύτηκε.

Λόγω τῆς Ἐπανάστασης του 1821 γίνονταν μετακινήσεις του τουρκικοῦ στρατοῦ. Ο Ἅγιος, ἐπειδὴ γνώριζε την τουρκικὴ γλῶσσα, ἐγινε ἱπποκόμος στο Διοικητήριο. Κάποια μέρα διαδόθηκε πῶς θα περάσει ἀπὸ την Κρήνη ο πασὰς τῆς Ἀττάλειας. Ἡ Μαρία και ἡ σύζυγος του Ἁγίου Ἐλένη τον παρεκάλεσαν να φύγει για λίγο, μέχρι να περάσει ο πασὰς. Ο Ἅγιος τις διαβεβαίωσε ὅτι δεν πρέπει να φοβούνται και ὅτι δεν πρόκειται να πάθει

κανένα κακό, αντίθετα μάλιστα έχει να ωφεληθεί. Οι αγαθές γυναίκες δεν εννόησαν ότι εκείνος είχε αποφασίσει να μαρτυρήσει για τον Χριστό.

Όταν ήρθε ο αγάς ο Άγιος ως ιπποκόμος έτρεξε να τον υποδεχθεί, κράτησε το χαλινάρι του αλόγου και τον βοήθησε μάλιστα να αφιππεύσει. Εκείνος, όταν τον αναγνώρισε, με πολύ θυμό μάλωσε τον πασά της Κρήνης διότι είχε τον γαμπρό του σε τέτοια υποτιμητική θέση και διέταξε να τον φέρουν στο Διοικητήριο. Όταν παρουσιάστηκε μπροστά του τον ρώτησε : Γιατί Μεχμέτ έφυγες με δολιότητα από το σπίτι σου; Δε λυπήθηκες τη σύζυγό σου και το παιδί σου; Ο Άγιος του απάντησε : Κάνεις λάθος, δεν ονομάζομαι Μεχμέτ αλλά Γεώργιος και Χριστιανός θ' αποθάνω. Άπιστε, του απάντησε με πολύ θυμό ο πασάς, δεν είσαι περιτετμημένος από μικρό παιδί, δεν είμαι εγώ που σε ανάθρεψα, σε έκαμα γιο μου, δε σου έδωκα την κόρη μου και τόσα άλλα καλά και τώρα μου λες ότι κάνω λάθος; Τότε ο Άγιος με πολύ θάρρος του απάντησε. Μάλιστα, κάνεις λάθος, διότι ούτε συ με γέννησες, ούτε εγώ σε γνώρισα για πατέρα, ούτε Μεχμέτης είμαι αλλά Γεώργιος Χριστιανός. Ο πασάς θυμωμένος διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή και να τον δείρουν. Ο αξιωματικός που τον συνόδευε τον συμβούλευε ν' ακολουθήσει τη γνώμη του πεθερού του και έχει ν' απολαύσει πολλά αγαθά και πολύ πλούτο. Ο Άγιος όμως του απάντησε ότι όλα τα αγαθά δεν μπορούν να συγκριθούν με την αγία πίστη του Ιησού Χριστού.

Οι εν Πισιδία Άγιοι.

Τον φυλάκισαν, τον έδειραν σκληρά και του έκλεισαν τα πόδια στο τιμωρητικό ξύλο. Ένας ευλαβέστατος ιερέας, ο Γρηγόριος, κατάφερε να φυλακιστούν και δύο Χριστιανοί, επειδή δήθεν όφειλαν χρήματα, για να συμπαρασταθούν στον μάρτυρα. Οι βασανιστές άρχισαν με κολακείες και απειλές. Έπειτα ακολούθησαν τα βασανιστήρια, ένα πυρωμένο χάλκινο σκεύος στο κεφάλι ενώ περιέχυναν το σώμα του με ζεματιστό λάδι. Ο Άγιος τα δεχόταν όλα με πολλή υπομονή. Βλέποντας τη σταθερότητά του ο πασάς διέταξε τον απαγχονισμό του. Με ένα χριστιανό που του έφερε τροφή, του έστειλε ο ιερέας Γρηγόριος τα Άχραντα Μυστήρια μέσα σε μία σταφίδα και μετάλαβε όλος αγαλλίαση. Όλη τη νύχτα έμεινε άγρυπνος προσευχόμενος. Το επόμενο πρωί τον έφεραν στο κέντρο της Κρήνης, όπου είχαν στήσει την αγχόνη. Εκεί τον ρώτησαν για τελευταία φορά αν αλλάζει γνώμη, προσφέροντάς του πολλά αξιώματα, τιμές και πλούτη. Ο Άγιος τους απάντησε: *Το μόνο αξίωμα που επιθυμώ είναι να πάω μια ώρα γρηγορότερα στον Χριστό.* Τότε οι δήμιοι του πέρασαν τον βρόχο στον λαιμό και ο Άγιος στρέφοντας το πρόσωπο προς ανατολάς και προσφέροντας το *Μνήσθητί μου, Κύριε,* παρέδωσε το πνεύμα. Μαρτύρησε στην Κρήνη (Τσεσμέ) της Μ. Ασίας στις 25 Ιουνίου 1823

Σύμφωνα με τη συνήθεια το λείψανό του έμεινε κρεμασμένο και φρουρούμενο τρία μερόνυχτα. Κάθε νύχτα ουράνιο φως ερχόταν πάνω στο Άγιο λείψανο και ένας ιερέας ο οποίος το θυμιάτιζε. Όταν πήγαν να του μιλήσουν οι φύλακες αγαρηνοί ο ιερέας έγινε άφαντος μαζί με το φως. Οι φύλακες είπαν στους κυρίους τους ότι ο μάρτυρας και μετά θάνατον κρατά το πείσμα του, γιατί το πρόσωπό του που είναι στραμμένο προς ανατολάς δεν μπορούμε να το στρέψουμε αλλού, και ο Θεός οργίστηκε με μας και έριξε φωτιά να μας κάψει. Τότε διατάχθηκαν να τον κατεβάσουν κι αφού τον σύρουν στους δρόμους ν' ανοιχτούν με βάρκα στη θάλασσα και να τον ρίξουν να τον φάνε τα ψάρια.

Ο Θεός, ο Οποίος τιμά τους Αγίους Του, οικονόμησε τα πράγματα έτσι ώστε ν' ανασυρθεί από κάποιο πλοίο και να μεταφερθεί στη Ρωσία, όπου έτυχε τιμητικής ταφής.

Ο Άγιος εμφανίζεται, σε όσους τον επικαλούνται, ως ναυτικός, ως «ο Άγιος Γεώργιος ο Θαλασσινός».